

Voorproefje 'Cupcakes en een koffer'

Hoofdstuk 4

Ik scheur met mijn fiets de bocht om en knal tegen een balk op de weg (waar komt die nu weer vandaan?). Ik word gekatapulteerd en beland midden in een berg slagroom. Ik lik me een weg door de slagroombrij. Tot ik tot mijn vreugde uit kom bij een goddelijk lijf. Heb ik mazzel dat ik dat lijf onder de slagroom tegen kom. Verlekkerd lik ik me een weg naar boven (het lijkt me wat ongepast om bij een vreemde meteen maar naar beneden te gaan). Mmmmmmmmmmm, dit lijf ziet er wel geweldig strak uit en smaakt verrukkelijk. Eigenlijk ben ik wel heel nieuwsgierig naar..... Terwijl mijn hormonen me naar beneden proberen te sturen, hoor ik plotseling de alarmbellen rinkelen en kijk ik vol afschuw in het gezicht van die eikel, die vanmiddag zomaar mijn parkeerplek inpikte. Ik weet niet hoe snel ik van dat lijf af moet komen. Hoe kan het dat zo'n eikel zo'n lekker lijf heeft. De kriebels in mijn buik zijn in een klap weg en vaag op de achtergrond hoor ik 'Let your hair hang down' van Catapult blèren.

Wat moet Veronique nu weer van mij, denk ik nog, terwijl het langzaam tot me door begint te dringen, dat ik lig te dromen. De alarmbellen zijn echt, namelijk mijn deurbel en de muziek is de ringtone van mijn telefoon. Versuft neem ik mijn telefoon op en hoor Veronique in mijn oor tetteren: 'Sukkel, we staan voor je deur, waar blijf je toch?'. Struikelend over mijn slippers, sprint ik uit mijn bed, stoot mijn teen en na een kreet van pijn, hinkel ik naar de deur en roep ondertussen in mijn telefoon: 'Sorry, ik kom eraan'.

Nu weet ik ook wat voor belangrijks ik vergeten ben. Ik ben vergeten mijn wekker te zetten! Gelukkig heb ik nog maar drie uur geleden al gedoucht, mijn kleren liggen al klaar, net als een flesje ontbijtfruit (iets anders krijg ik zo vroeg toch niet door mijn keel). Inmiddels zwermen Veronique en Jessica om me heen. 'Hoe kun je je nu verslapen, ik heb juist geen oog dicht gedaan', roept Veronique verontwaardigd. Nog versuft door de abrupte verstoring van mijn slaap, strompel ik met mijn pijnlijke teen terug naar de badkamer om me met een plens koud water wakker te krijgen. Niet dat het echt helpt, maar wat tandpasta en een kam door mijn wild alle kanten uitstaande haren helpt wel om me iets frisser te voelen.

Met een schok realiseer ik me ineens dat ik een vliegtuig te halen heb en de adrenaline die nu door me heen giert, brengt me eindelijk in de versnelling. Ik schiet in mijn kleren, grijp mijn koffer, controleer nog een keer of ik alle papieren heb. Vlieg weer naar de keuken, het gas is echt uit, vlieg naar de badkamer, oh ja ik heb niet gedoucht, dus natuurlijk staat de douche uit, naar de slaapkamer om te controleren of het raam dicht is, terug naar de badkamer, want was die kraan nu wel of niet dicht en dan grijpen Jessica en Veronique in en sleuren me mee naar buiten, waar Kim in de auto al op ons zit te wachten.

Ik zet mijn koffer achterin de ruime SUV van Kim en ga snel bij Veronique achterin zitten, terwijl Jessica voorin stapt. 'Waar bleven jullie nou', zegt Kim mopperend. 'Nu moeten we nog haasten om op tijd te komen'.

Net wil ik me verontschuldigen, als Veronique ineens begint te schudden van het lachen. 'Wat nu weer?', vraagt Jessica achteromkijkend. Veronique kan echter alleen maar wijzen en wijst in mijn richting. Nu schiet ook Jessica in de lach. Ik kijk, nog steeds wat groggy, achter me wat er nu weer aan de hand is. Wat een nieuw lachsalvo tot gevolg heeft. Langzamerhand begint tot me

door te dringen, dat ik het onderwerp van hilariteit ben.

Ik haal mijn schouders op en schud mijn hoofd, ondertussen gieren de twee dames van het lachen en grijp ik naar mijn hoofd om plotseling met mijn schone slipje in mijn hand te zitten. Langzaam begint het me te dagen. Mijn slip lag klaar bovenop mijn topje. In de haast om me aan te kleden, heb ik het natuurlijk tegelijkertijd met mijn topje over mijn hoofd getrokken, waar het is blijven steken. Met mijn slaperige kop heb ik niet gemerkt, dat ik nog steeds mijn nachtslip aanhad (gelukkig nog redelijk schoon na maar drie uur slaap). Nu begrijp ik waar die hilariteit vandaan komt. Van een beetje bijslapen in de auto zal na dit intermezzo niets meer komen.

Intussen klaar wakker besluit ik dan maar over mijn heerlijke droom, die overging in een nachtmerrie, te gaan vertellen. Hoewel we alle vier nog min of meer ongewenst vrijgezel zijn, kunnen we waarschijnlijk juist omdat we 'zonder' zitten helemaal zwijmelen van een mooie vent. Vorig jaar is er bij Jessica schuin achter een spetter komen wonen, we likken haast onze lippen af telkens als hij op zijn dakterras verschijnt. We lijken wel die kantoorvrouwen bij de colareclame die zich allemaal voor het raam verzamelen als er een stud in beeld komt.

Nou wij hunkeren ook naar onze genietmomenten en ja, eerlijk is eerlijk, een groot deel van onze aankomende vakantie zullen we waarschijnlijk besteden aan het commentaar leveren op de mannen die voorbij komen, als wij op een terras zitten te genieten van een lekkere cocktail. Gelukkig weet ik op dit moment nog niet, dat deze vakantie heel anders zal gaan verlopen als wij ons nu voorstellen.

Maar voordat ik in geuren en kleuren mijn droom kan gaan vertellen, moet ik natuurlijk eerst nog mijn parkeerdrama uit de doeken doen. Het heerlijke van mijn vriendinnen is, dat ik van te voren al weet, dat zij volop met mij mee zullen leven en ja hoor, op het moment dat ik vertel hoe die eikel 'mijn' parkeerplaats inschiet, kreunen mijn vriendinnen net zo hard met mij mee en ik voel hoe ook zij plaatsvervangend woedend worden. Nadat we weer een beetje gekalmeerd zijn, ga ik verder met mijn droom.

Ik laat ze meegenieten van mijn dollemansrit op de fiets, van mijn buiteling door de lucht en vertel dan zo plastisch mogelijk: 'Stel je eens voor dat je middenin een berg heerlijke slagroom terechtkomt en dan niet van die spuitslagroom, maar van die echte zelfgeklopte, stevige, zoete slagroom en dat je voelt dat er in die berg slagroom iets stevigs, gespierds en vlezig ligt.' Als ik het nu vertel, voel ik gek genoeg weer hoe de sidderingen van genot door mijn lichaam gieren, hoe mijn tepels zich weer oprichten en verlangen om aangeraakt te worden, en ik vermaan me zelf een beetje kalmer aan te doen. Ik vertel verder hoe ik in mijn droom begin te likken en hoe ik geniet van de heerlijke smaak van slagroom. Het likken van dat stevig lijf is trouwens ook niet mis. Wat ik vooral spannend vind, is de spanning. De spanning naar wat voor een lekker ding er onder die slagroom tevoorschijn zal gaan komen.

Nu ik het vertel, merk ik meteen dat dromen als je weer wakker bent altijd zo onrealistisch zijn, want zo ben je aan het fietsen op een fietspad in een warm zonnetje (terwijl we nu midden in de winter zitten) en zo lig je naakt in een beboste berm bovenop een eveneens naakte man. Gelukkig hoeven we ons nu niet met logica bezig te houden.

'Hoe groot was hij eigenlijk', roept Veronique die de 'stoutste' van ons vieren is en op het gebied van seks geen blad voor de mond neemt. Bij haar vergeleken voel ik me vaak wat bleu, zeker als ik bedenk dat ik zelfs in mijn dromen nog te verlegen ben om meteen op het lekkerste stuk af te

gaan. Zelfs in mijn droom heb ik de kans om eens ongegeneerd te genieten aan me voorbij laat gaan. Wat zou ik graag de durf van Veronique hebben en zelf het heft in handen nemen (besmuikt moet ik lachen om deze toevallige woordspeling). Ook nu stamel ik met een vuurrode kop, dat die vraag natuurlijk niet de belangrijkste is. Wat een sarcastisch lachsalvo van de andere drie teweegbrengt. En ach natuurlijk hebben ze gelijk, ook ik was razend nieuwsgierig, dus waarom moet ik zelfs in mijn droom nog zo fatsoenlijk zijn. Kun je eindelijk zonder angst voor soa's en zo op onderzoek uitgaan.....

'Laat haar gewoon verder vertellen', zegt Jessica die wel door heeft dat mijn gedachten weer dreigen af te dwalen van het verhaal. Met veel details vertel ik verder over hoe lekker dat lijf smaakte. Tja, waarnaar eigenlijk, een beetje zoutig, maar vooral ook pittig, een beetje aards en prikkelend op de tong, lekker warm. Het water loopt me letterlijk weer in de mond, als ik terugdenk aan die smaak. Zeker als ik bedenk hoe heerlijk dat lijf in mijn dromen aanvoelde. Hard en toch zacht tegelijkertijd, hoe zijn tepels onder mijn tong verhardden, de spieren op zijn borstkas en in zijn armen lichtelijk beginnen te trillen, hoe ik zijn hart voel kloppen en zijn ademhaling wisselend oppervlakkig en heel diep op en neer voel gaan, hoe zijn adem over mijn huid strijkt en weer krijg ik kippenvel als ik er aan terugdenk.

Gelukkig voor mijn gemoedsrust ben ik nu zowel in mijn verhaal als in mijn droom toegekomen aan de onthulling van het gezicht. Ik ben blij te merken, dat mijn vriendinnen het net zo'n anticlimax vinden als ik, dat er achter zoveel heerlijks zo'n eikel verscholen zit.

'Was die eikel in het echt ook zo'n spetter?', vraagt Kim. 'Nu je het vraagt, ik weet het eigenlijk niet. Hij was zo snel verdwenen en ik was zo verontwaardigd, dat ik niet goed meer weet hoe zijn lijf er uitzag', stamel ik.

Voor er nog meer vragen komen, roept Kim verheugd: 'Wat een mazzel, ze hebben zojuist de wegversperring opgeheven.' Voor ons zien we nog net de auto met die oranje dingen rijden.

Intussen naderen we al weer Eindhoven. Het is 's nachts gelukkig niet zo druk op de weg, zodat we een beetje van de verloren tijd kunnen inhalen. Net wil ik zeggen dat het lekker opschiet, als de auto begint te slingeren.